

Нестерпна шістка Трісти

КУПИТИ

Про книгу

Мене звати Олівія. І всі у школі вважають мене зухвалою. Особливо Клей Коллінз. Вона — ідеальна: від оксамитової шкіри до завжди напрасованої спіднички. Клей має невинний погляд і клянеться, що жоден хлопець не торкався її. Так, Клей досконала в усьому. А надто в брехні.

Коли ми залишаємось удвох, я дізнаюся, як багато всього вона приховує (і не лише під одягом). Клей гадає, що я стану іграшкою для задоволення її примх. Я застерігала її не перетинати межу. Та тепер вона сама благатиме зробити те, чого так боїться і жадає водночас.

КЛЕЙ

Закладаюся, моя матуся зараз на межі нервового зриву.

Уже по дев'ятій. Вона мала би бути вдома, спалювати всі спожиті за день калорії та закінчувати п'ятий етап догляду за шкірою, а не чекати на мене в крамниці.

Я страшенно запізнююся.

Конфеті кружляє в повітрі. Поки платформа під нами підстрибує і похитується, я нахиляюся і дістаю з відра ще три футболки.

— Потрібно більше футболок! — кричу я Крісджен, щоб вона поповнила запаси.

Натовп обабіч вулиці вибухає вітаннями. Я зіскакую зі щабля й завмираю на самому краї, приставивши долоню до вуха.

Ну ж бо. Я хочу це почути!

— А-а-а! - верещать дівчатка.

— Привіт, Клей! — кричить мені маленька шестирічна Манда Кабот, ніби я якась діснеївська принцеса. — Гей!

Вона щосили махає мені рукою, а її сестра-близнючка Стелла піднімає руки, готуючись ловити футболку.

Приємний вітерець гуляє між пальмами, що вишикувалися вздовж Августин-авеню. Він пестить мої голі ноги в джинсових шортах, а рожеві лантани наповнюють повітря пахощами.

Типовий теплий зимовий вечір у Флориді.

— Нам потрібна футболка! — кричить Стелла.

Я піднімаю руку вгору. На моїй білій футболці великими срібними літерами виблискує слово «BIG».

Я усміхаюся і кричу:

— Ви хочете футболку «Little»?

— Так! — кричать вони.

— Тоді я хочу це почути! — Я перебираю ногами, трохи пританцювуючи. — Омега Кай Каппа! Ну ж бо!

— Омега Кай Каппа! — горланять вони. — Омега Кай Каппа!

— Я вас не чую!

— Омега Кай Каппа! — кричать вони так лунко, що, здається, їхні молочні зуби аж хитаються.

О боже. Вони такі милі. Сподіваюся, у мене теж будуть доньки. Я кидаю їм обом по футболці й танцюю далі під музику. Поки вантажівка ледь повзе, тягнучи нашу платформу посеред довгої автоколони — усі святкують щорічний День засновника.

— До зустрічі за кілька років! — кричу я їм. — Будьте слухняними і добре вчіться!

— Так, ми беремо лише найкращих! — вигукує Емі Чендлер поруч зі мною.

А потім Крісджен з іншого боку додає:

— Ви мусите бути найкращими!

Я пирхаю й обертаюся, щоб узяти ще кілька футболок. Уздовж тротуарів тріпочуть повітряні кульки, і я кидаю ще кілька оберемків. Приємний шум у голові допомагає мені впіймати ритм, поки ми з Крісджен синхронно відпрацьовуємо нашу постановку під «Swish Swish».

Решта наших дівчат іде попереду або поруч із платформою, танцюючи разом з нами просто на дорозі. Кожен погляд, спрямований на нас, змушує моє волосся на руках ставати дибки. Увага — це завжди приємно. Похитуючи стегнами, вигинаючи спину і гойдаючи тілом, я знаю одне: у мене до цього хист.

Наша жіноча організація є найбільшою серед усіх шкільних у штаті. І хоча вона базується на волонтерстві та навчанні, бо саме це допомагає вступити до коледжу, ми популярні з інших причин. Ми маємо надзвичайний вигляд, коли беремося до справи.

Чи то мийка автівок, щоб зібрати гроші на дослідження котячої слини, чи то організація щорічного сніданку з млинцями для футболістів, чи то допомога в прибиранні будинку та пранні білизни

Анжеліці Герст, яка щойно народила четверту дитину від четвертого татка й геть виснажилася — благослови, боже, її серденько, — ми робимо все на стилі.

Ми з Крісджен, сміючись, збиваємося з ритму, коли хапаємо нову партію футболок і кидаємо їх нашим майбутнім сестричкам у натовпі.

— Бачиш, які вони п'яні? — шепоче Крісджен.

Я простежую за її поглядом і бачу її хлопця, Май-ло Прайса. Усміхненого і спітнілого, у бейсболці козирком назад. Розпашілі щоки видають, що він сьогодні вже хильнув пива.

Каллум Еймс стоїть поруч, схрестивши руки на грудях. Він, усміхаючись, дивиться на мене так, наче я вже його власність.

Можливо. Хай там як, я матиму розкішний вигляд поруч із ним на балу дебютанток.

Я дістаю свою пляшку, заховану в пап'ємаше у формі рибки-клоуна, і роблю ковток, відчуваючи, як рідина одразу дурманить мене, щойно потрапляє до горла. Сам смак заспокоює нерви.

— Я його вб'ю, — скаржиться Крісджен.

— Почекай до кінця балу, — раджу їй. — Тобі потрібен кавалер. Вихопивши пляшку з моїх рук, вона робить добрячий ковток, а я підхоплюю її футболки й кидаю їх у простягнуті руки.

Нас огортають музика і сміх, а конфеті-гармата вистрілює в повітря ще одну бомбу — синю, рожеву, срібну й золотисту. Папірці тріпотять, наче кольоровий сніг.

— Боже, смакота. — Вона повертає мені пляшку. — П'ється, наче вода.

— Лише не пий по два літри на день, чуєш? — Я роблю ще один ковток і закриваю кришкою свою нову улюблену горілку, замасковану під пляшку «Евіану».

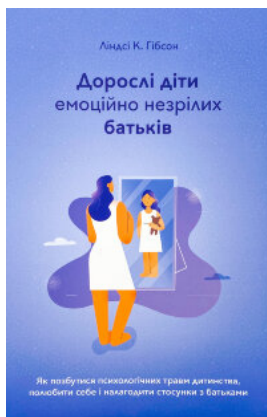
Вона всміхається. Її щічки-яблучка бездоганні, а довге каштанове волосся зібране в недбалий пучок на маківці.

— Що б я робила без тебе?

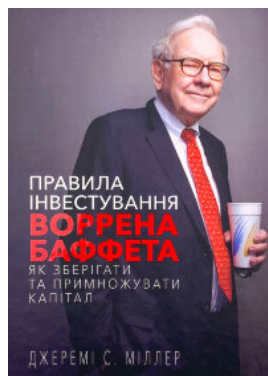
Я сміюся.

— Єдине, що нам усім потрібно, — це трішки любові, — шепочу, нахилиючись до її вуха, — з правильного горлечка.

Рекомендована література

Дорослі діти емоційно незрілих батьків

Правила інвестування Воррена Баффета. Як зберігати та примножувати капітал

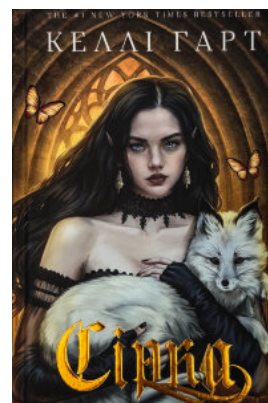
Атлант розправив плечі. Частина третя. АєА

Мистецтво говорити

Тепер ти моя. Книга 2

Фейрі й алхімія. Сірка. Книга 2

Перейти до категорії
Проза

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ